

hunner kunst." (Het is Roger Marx, die in zijn werk *les Médailleurs français* daaraan herinnert).

Een zondvloed van „vereeuwigingen" was er het gevolg van . . . welk een afstand ligt er echter tusschen het werk van Roty, Chaplain, Charpentier en de andere hedendaagsche meesters, en dat van de *ex-graveurs du roi* met het leger hunner stamelende (om niet te zeggen knoeiende) volgelingen, die zich als in een vlaag van republikeinsche razernij wierpen op het brons dat goedkoop was in dien tijd. Republiek en Keizerrijk gingen voorbij, de Restauratie bracht de munt met den mooi uitvoerden kop van Lodewijk

PORTRET VAN DEN HEER R. A. BUISMAN
TE PARIJS.

KEERZIJDE DER MEDAILLE VOOR DE TENTOONSTELLING
VAN HET ZEEWEZEN.

XVIII, en van de regimes die volgden zijn ons alleen overgebleven eenige merkwaardige medailles en medaillons van David d'Angers en van Pradier, later van Rude, Carpeaux en Chapu als werken van beeldhouwers, die ook wel eens de graveerstift ter hand namen. Maar zelfs aan het werk van deze kunstenaars was de conventie vastgeroest, en zoolang met deze niet was gebroken kon er van een medailleerkunst geen sprake zijn. Oudiné was de eerste die streefde naar vrijmaking, naar uniformiteit van uitvoering, die voor routine in plaats wilde stellen bevalligheid en poëzie, naar het voorbeeld van de meesters

der florentijnsche renaissance, en daarom is deze de eigenlijke voorbereider der moderne medailleerkunst. Toen kwam Ponscarme, wiens portret van Naudet hem als een daad van revolutie werd aangerekend, die de toepassing der beginselen van het basrelief en het in onderlinge overeenstemming behandelen van achtergrond en beeltenis als voorwaarden stelde voor de artistieke uitvoering der medaille. Chaplain is na hem de eerste die den door Oudiné gewezen weg inslaat, het eerst in een reeks portretten van de leden der Akademie van Schoone Kunsten. Deze kunstenaar, geleid door de goede beginselen van Ponscarme, bezielde door „de onmiddellijke en levende visie der natuur" gaat voor om, gevolgd door Daniel Dupuis, Louis Roty, Alphée Dubois, Alexandre Charpentier de medailleerkunst van heden te maken tot de gelijke der schilderkunst en der beeldhouwkunst, waarin de allegorie met de werkelijkheid, de verbeelding met de natuur vereenigd zijn tot een werk van schoonheid en waarheid.

KEERZIJDE VAN DE
NIEUWE CENT.

* * *

Het is ongetwijfeld van dezen, alsook van